

Sygn. akt IV Ka 524/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant st. prot. sąd. M. K.

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2015 roku

sprawy **G. D.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 11 marca 2015 roku, sygn. II W 936/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szamotułach

SSO Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach, wyrokiem z dnia 11 marca 2015 roku, sygn. akt II W 936/13 uniewinnił **G. D.** od zarzutu, że w dniu 31 sierpnia 2013 roku o godzinie 11:00 w miejscowości S. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), który wykonywał manewr skrętu w lewo w wyniku czego doprowadził do zderzenia pojazdów. W wyniku zderzenia w/w pojazdy przemieściły się na lewą stronę i uderzyły w zaparkowany na poboczu przy posesji (...) ul. (...) pojazd F. (...) o nr rej. (...) tj. od wykroczenia z art. 86 §1 k.w.

Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się **oskarżyciel publiczny- Komenda Powiatowa Policji w S.** Skarżący zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uniewinnienia.

Autor apelacji wniósł o uchylenie wyroku i przekazane sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługuje na uwzględnienie, prowadząc do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy przypomina, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. (tylko) wówczas, gdy spełnione są kumulatywnie, następujące przesłanki:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.)

- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.)

- jest wyczerpująco i logicznie uzasadnione z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) - tak Sąd Najwyższy m. innymi w wyroku z 9 listopada 1990 r. OSNKW 1991/7-9/41. Ranga i znaczenie uzasadnienia wyroku, choćby dla dokonywania kontroli instancyjnej i kontroli prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia, skłaniać powinny organ orzekający do takiej redakcji uzasadnienia wyroku, która w sposób czytelny, rzeczowy i wewnętrznie niesprzeczny przedstawiałaby sposób rozumowania sądu i dokonywane oceny. (zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 czerwca 2013 r. II AKA 81/13 LEX nr 1324703).

Sąd Rejonowy niestety nie respektował tych warunków. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazuje jednoznacznie, że jest ono wewnętrznie sprzeczne, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Sąd I instancji uznał, że materiał dowodowy nie upoważnia do przypisania podsądnemu winy i sprawstwa. Z uzasadnienia kontestowanego orzeczenia wynika jednocześnie, że organ wyrokujący w sprawie dał wiarę relacjom procesowym świadkom oskarżenia, mianowicie W. N. i Z. N.. Sąd Rejonowy uznał nadto, że świadkowie widzieli tylko moment zderzenia samochodów i nie mają żadnej wiedzy na temat zdarzeń poprzedzających moment kolizji.

Wywody Sądu I instancji przedstawione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku mają się nijak do rzeczywistej treści oświadczeń dowodowych wymienionych świadków. Autor apelacji ma rację, że relacje procesowe rzeczonych świadków w istocie obciążają podsądnego. Wyżej wymienione osoby złożyły szczegółowe zeznania, w których opisał manewry obu pojazdów, w szczególności zachowanie obwinionego w inkryminowanym okresie. Świadek Z. N. zeznał w trakcie czynności wyjaśniających, że: „ Na ulicy (...) zauważyliśmy naszego znajomego P. P. stojącego na chodniku przy drodze. Następnie zatrzymaliśmy się na chodniku przy naszym znajomym, aby porozmawiać. Po wyjściu z samochodu dosłownie po paru minutach zauważyłem żonę P. J. (1), która kierując pojazdem marki R. (...) nie pamiętam numeru rejestracyjnego chciała skręcić z ulicy w lewo na posesję, w której mieszka. Pamiętam, że J. miała włączony lewy kierunkowskaz. W momencie gdy J. zaczęła skręcać w lewo zauważyłem, jak za nią w kierunku S. jedzie m.. Moim zdaniem poruszał się na pewno zdecydowanie za szybko. Pamiętam wyraźnie, że kierowca tego m. nie hamował. Po prostu zjechał na lewy pas i najprawdopodobniej chciał wyprzedzić J., która była w trakcie skręcania w lewo na posesji i uderzył w jej lewy przód od pojazdu. Chciałbym dodać, że w momencie zderzenia pojazd J. znajdował się już na przeciwnym pasie ruchu, przekroczył oś jezdni. W wyniku tego zderzenia, zarówno R. (...) jak i M. przemieściły się i uderzyły w zaparkowany na chodniku mój pojazd, którym przyjechaliśmy wraz z bratem. Dalej pojazdy te zepchnęły mój pojazd na płot od posesji P. (k.17). W toku rozprawy głównej świadek podtrzymał powyższe zeznania i co istotne podał, że nie widział sposobu jazdy samochodu pokrzywdzonej przed zderzeniem (k.47-48). Świadek W. N. oświadczył zaś w toku czynności wyjaśniających, że: „ Po wyjściu z samochodu dosłownie po paru minutach zauważyłem żonę P. J. (2), która kierując pojazdem R. nie znam modelu ani numeru rejestracyjnego chciała skręcić z ulicy w lewo na posesję, w której mieszka. Pamiętam, że J. miała włączony lewy kierunkowskaz. W momencie gdy J. zaczęła skręcać w lewo zauważyłem jak za nią w kierunku S. jedzie M.. Moim zdaniem poruszał się z dużą prędkością, zdecydowanie za dużą. Nie pamiętam, czy ten m. hamował. Po prostu zjechał na lewy pas i chciał wyprzedzić J., która była w trakcie skręcania,, w lewo na posesję i uderzył w jej lewy przód od pojazdu. Chciałbym dodać, że w momencie zderzenia pojazd J. znajdował się na przeciwnym pasie ruchu i przekroczył oś jezdni. W wyniku tego zdarzenia zarówno R. (...), jak i M. przemieściły się i uderzyły w zaparkowany na poboczu pojazd należący do mojego brata Z.. (k.14). Świadek potwierdził na rozprawie głównej rzeczone relacje procesowe (k.48).

Sąd Rejonowy przedstawił na stronach 2-3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku ocenę wskazanych zeznań, nie przeprowadzając faktycznie analizy ich treści. Powinnością Sądu Rejonowego było zaś staranne przeanalizowanie i ocena wszystkich dowodów osobowych i rzeczowych, ujawnionych w sprawie.

Sąd Okręgowy nie przesądza, czy relacje procesowe tych świadków są wiarygodne. Ustalenie tego jest zadaniem Sądu I instancji w ponownym postępowaniu. Sąd ten winien nadto wyjaśnić różnice między wypowiedziami procesowymi Z. N. złożonymi w toku czynności wyjaśniających i przewodu sądowego odnośnie sposobu jazdy pokrzywdzonej przed zderzeniem.

W toku ponownego postępowania, Sąd Rejonowy przeprowadzi ocenę ujawnionych dowodów zgodnie z dyrektywami swobodnej oceny dowodów, a następnie przedstawi swoje rozumowanie w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy:

uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szamotułach.

SSO Leszek Matuszewski